

Publicerad 2014-02-18 11:27 av Enaar

hög hög hög, fågeln är hög

fåglar, fåglar, fåglar flyger högt

Början

Det var i gamla skogen jag gick
å regnet droppade lätt, så lätt
ljuset måst ha spelat mig ett trick
när jag högt i skyn en syn fick se
skönaste fågel jag nånsin sett
i följe med vackra svanar tre.

Varken skata, mes, kråka eller trast
glänste som guld, sjöng som en gud
dess blåa ögon låste mig fast
vid det att den vid mig dalade ner
framför mig för att lämna ett bud
men gjorde därefter ingenting mer.

En kort pratstund

Jag samlade mitt mod
och höjde mitt huvud
så jag nu ståtligt stod.

Svanarna stod sida vid sida, översatta all kritik
deras dräkter var överkligt äggvita och rena
och framför den stod fågeln, skimrande änglalik

Hade de här gått ner för att ta en kort rast?
Här hos mig, var fulhet bredvid dem
utgjorde en outhärdligt tydlig kontrast.

Jag var tvungen att någonting göra
men ville inte att de skulle lämna mig
jag vågade knappt mina läppar röra.

Jag talade försiktigt och av beundran
skadade och var knäsvag
ville inte skrämma dem undan.

”Du alla fåglars herre,
snälla berätta ärligt för mig
vad har jag gjort för att belönas
med att nu få se dig?

Du är det vackraste av alla djur
jag ser dig här men undrar nu hur.

Snälla snälla säg mig detta
det är lätt för er att berätta
därefter ska jag ej fortsätta.

Ty jag är ej värdig din närhet
du herre av skönhet.”

Fågeln skrattade ljust
och log förtjust

”Jag är ingens herre
utan bara en dam
blott en moder smärre.

Ur ditt släkte är det svårt
att hitta sådana som du
som respekterar det som är vårt
och aktar skogen vi står i nu.

Jag har sett dig många gånger
när du vandrat i denna skog
och lyssnat till våra sånger.

Du är full av vördnad, stillsam och ödmjuk
men alla är ej som du, för världen är sjuk
tyvärr är det så, att din tillhörande ras
har tvingat mig in på mitt livs slutgiltiga fas.

Jag har mig bestämt att till dig ett minne ge
för vi kommer aldrig mer varandra återse
jag ger därför en valfri gåva till dig
du får alltså önska något av mig.

Du får lov att säga vad du vill
det blir ditt men inget mer därtill
så tänk därför noga
över vad du vill förfoga”.

Jag stod länge i tystnad och tänkte
hennes gyllene skrud i regnet blänkte
och svanarna så vackra var
de mycket ro till mitt sinne skänkte
vilket fick mig att komma på mitt gensvar.

Min önskan

”Oklanderlig är er skönhet, och jag hyser er en otrolig respekt
och jag vill att du ska vara ytterst aktsam
för min högsta önskan är blott en fjäder ur din dräkt
kan du mig detta ge, kommer jag förbli er evigt tacksam”

Detta måste för henne varit en enkel uppgift
och hon måste på goda föräldrar påbrå
hon tyckte nog att det var en underdrift
för hon gav mig inte en, utan ädelt nog två.

Ytterligare en gåva

”För att vara människa är du ärlig och god
och du skulle varit brokig och vacker
och det i dina ådror runnit fågelblod.

Jag vill dig ytterligare en gåva skänka
för att du i våra banor ska få tänka
få känna på att flyga och hoppa i våra klor
istället för dina annars så klumpiga skor.

går du med på detta ofarliga lilla
så kommer det att ditt sinne stilla
du kommer det tycka om och ej bli besviken
du som alltid har varit så nyfiken

om detta är något du vill
stå då inte kvar helt still
det finns ingen anledning att vara blyg
så ta min vinge och följ med och flyg”

Jag funderade aldrig på att tacka nej
ty fåglarnas släkte har sedan länge trollbundit mig
tack vare deras skönhets förtrollande makt
och deras kraftfulla vingslag som alltid slår i takt.

Jag klev fram, räckte ut min hand
och genast slöts ett magiskt förband
jag såg nu mig själv i skogen stå
fast jag ändå svävade långt uppe i det blå...

Som en fågel

Jag kände en örns starka vingar som slog
när jag mig långt hemifrån drog
jag såg mina gator och mitt hus
med sin uppfart av nykrattat grus.

Men helt plötsligt var jag ej längre kvar
och för vad som hände finns inga svar...

Jag flög över höga snötäckta bergstoppar
och såg runt mig andra fjädertäckta kroppar
vi skrattade och sjöng lyckligt och glatt
när marken under oss sträcktes ut och blev platt.

Tillsammans gick vi ner på en liten snötäckt plätt
för två syskon bråkade om huruvida vi flög rätt
alla var så upptagna i deras tjafsiga intriger
att ingen lade märke till en hungrig sibirisk tiger.

Honan smög tyst och närmade sig sakta oss
iskall i blicken och inställd på att slåss
jag flög snabbt iväg för jag vågade inte kvar stå
alla såg mig skrämt lyfta och gjorde likaså.

Tigern suckade högt, besviken och snopen
när vi skrattade glatt å högt i fågelhopen,
men plötsligt såg jag ej längre vit kall snö
utan flög nu över en ljus Medelhavsö.

Jag hörde en fantastisk skön röst
som sjöngs ut ur mitt egna bröst
jag kände en vind skön och sval
och märkte att jag nu var en näktergal.

Jag flög över blå kristallklara hav
fortfarande fångad som en fågels slav
vi närmade oss snabbt sandtäckt mark
och landade på en lätt flytande bit bark.

In över vackra stranden vi såg
två ormar som i tillsammans i skuggan låg
en krabba som gömt sig i en bortflugen hatt
och under oss lekte fiskarna ta-fatt.

Djurens liv kändes så fridfullt och härligt
det fanns inget lömskt, ont eller oärligt
till skillnad från människan gick inget för fort
de levde efter djurens lagar som de alltid har gjort...

Människans liv som jag tidigare haft kärt
syntes nu naket och ärligt i sin sanna form
det tedde sig tråkigt och avskyvärt
meningslöst inbäddat i en stressfylld storm.

Jag såg ner över den ryska tundran
nu mer än bara gripen av förundran
knappt förmögen till att tänka klart
när jag dök med en ändlöst ökande fart.

Jag var en jaktfalk från norr och skicklig som få
gömd i skyn bakom fjädrar likt molnen grå
jag skulle just gripa tag i en ovetande hare
när jag märkte att jag var en strömstare.

Först trodde jag att jag stod omgiven av natten
men fallet var den att jag var helt under vatten
det var en underbar känsla att på botten springa runt
under ett högt tryck från ovan, för det var inte så grunt.
Letandes efter larver i denna snabbt forsande bäck
när jag oturligt fastnade i ett nedkastat cykeldäck
jag kämpade och skrek men kunde inte komma loss
min fru stod ovan ytan, helt ovetande förstås...

Till min förskräckelse

Jag flög nu genom moln av försurande gas
helt försvunnen var min forna extas
det gjorde ont att andas denna fräna luft
ögonen sved och blott att se var tufft.

Jag trodde det kunde vara någon gasläcka
som förorenat luften kring min flygsträcka
och när jag dalade ner på lägre höjd
blev jag fruktansvärt missnöjd.

Vi flög över min annars så trevliga hemstad
där luften tyvärr smutsats ner till denna grad
av fabrikers utsläpp och bilister som kör
utan att bry sig om att atmosfären dör.

Jag såg genom ögonen på en grådaskig skata
vi stod vid sidan av en ödsligt tom gata
det värkte i bröstet och vingarna var tunga
vilket störde mig mycket för jag var en av de unga.

En annars vardaglig syn nu fyllde mig med sorg
vi stod ett gäng kring en nedvält papperskorg
och åt hamburgare och pizza, ja faktiskt allt vad vi såg
denna kost förgiftade oss utan att vi det insåg.

Vi levde inte länge, men såg inget konstigt i det
letade efter nytt socker och salt, och gud vad vi slet
ständigt hemsökta en osynlig mordvåg
sökande efter detta som blivit vårt beroendes drog.

Jag var nu en gammal och moderlig gam
från den nya världen, en ståtlig kalifornisk dam
jag satt stilla och grät för mina döttrars stora sorg
ty tvåbenta män samlat deras ägg i en dödens korg.

Jag var både sliten och grå
men vis nog att förstå
att det lönar sig inte att be
vi skulle aldrig igen våra ägg få återse...

Jag flög över Afrikas varma länder vars forna glans,
en gång gröna och blomstrande, nu ingenstans återfanns
nu återsågs här bara spåren av hänsynslös slakt
för människan är självisk och missbrukat sin makt.

Betar har stulits och kropparna för att ruttna lämnats kvar
inte har förövarna något att säga till sitt försvar
endast tidens tålmodiga tand sakta forslar dem bort
förnedrande och skamligt, men inte har männen det förstått...

Jag satt i en bur bakom galler av järn
det var många av oss, alla fågelfän
i väntan på den oundvikliga smärta
av fjädrar som rycks, likt rakt ur mitt hjärta.

Allt jag numera såg var till min egen förskräckelse
ty inte bara såg jag denna moraliska befläckelse
utan erfarenheterna var lika mycket mina som deras
och jag ville nu bara från detta band separeras...

Jag vaknade upp ur denna mardröm stående på knä
skälvde av sorg och över min kind rann en tår
jag var skärrad, illamående och ville försvinna
och av de vackra fåglarna syntes inte ett spår.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Enaar med Poeter.se id #46654 innehar upphovsrätten